

Številka: 018-153/2024-7
Datum: 15. 1. 2025

SKLEP

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (v nadaljevanju: Državna revizijska komisija) je na podlagi 39. in 70. člena Zakona o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (Uradni list RS, št. 43/2011 s sprem.; v nadaljevanju: ZPVPJN) v senatu Aleksandra Petrovčiča, kot predsednika senata, ter dr. Mateje Škabar, kot članice senata, in Igorja Luzarja, kot člana senata, v postopku pravnega varstva pri oddaji javnega naročila »*Vzdrževanje platnenih šotorov in izdelkov*«, na podlagi zahtevka za revizijo vlagatelja A.D. ACOVIA DESIGN d.o.o., Groharjeva ulica 12A, Domžale, ki ga po pooblastilu zastopa Odvetniška družba Marovt in partnerji, o.p., d.o.o., Rozmanova ulica 12, Ljubljana (v nadaljevanju: vlagatelj), zoper ravnanje naročnika Republika Slovenija, Ministrstvo za obrambo, Vojkova cesta 55, Ljubljana (v nadaljevanju: naročnik), dne 15. 1. 2025

odločila:

1. Zahtevka za revizijo se zavrne kot neutemeljen.
2. Zahteva vlagatelja za povrnitev stroškov postopka pravnega varstva se zavrne.

Obrazložitev:

Naročnik po odprtem postopku oddaja javno naročilo za vzdrževanje platnenih šotorov in izdelkov. Obvestilo o predmetnem javnem naročilu je bilo dne 22. 3. 2024 objavljeno na portalu javnih naročil, pod št. objave JN001797/2024-EUe16/01, istega dne pa je bilo objavljeno tudi v Uradnem listu Evropske unije, pod št. objave 173386-2024.

Dne 17. 5. 2024 je naročnik na portalu javnih naročil objavil dokument »*Odločitev o oddaji javnega naročila*«, št. 430-135/2024-8 z dne 16. 5. 2024, iz katerega izhaja, da je v predmetnem postopku javnega naročanja prejel tri ponudbe, javno naročilo pa je oddal po merilih prvouvrščenemu

ponudniku. Zoper navedeno odločitev je naročnik dne 23. 5. 2024 prejel zahtevek za revizijo, ki mu je sam ugodil ter izpodbijano odločitev razveljavil, postopek oddaje javnega naročila pa se je posledično vrnil v fazo pregleda in ocenjevanja prejetih ponudb.

Naročnik je dne 29. 8. 2024 sprejel in istega dne na portalu javnih naročil objavil dokument »*Odločitev o oddaji javnega naročila*«, št. 430-135/2024-16, iz katerega izhaja, da je vse tri prejete ponudbe zavrnil kot nedopustne. Zoper navedeno odločitev je naročnik dne 3. 9. 2024 prejel zahtevek za revizijo, ki mu je ugodil in izpodbijano odločitev razveljavil.

Po ponovnem pregledu in ocenjevanju prejetih ponudb je naročnik dne 14. 11. 2024 na portalu javnih naročil objavil dokument »*Odločitev o oddaji javnega naročila*«, št. 430-135/2024-21 z dne 12. 11. 2024 (v nadaljevanju: odločitev o oddaji javnega naročila ali izpodbijana odločitev), iz katerega izhaja, da je ponudbi, ki sta se po merilih uvrstili na prvo in drugo mesto, ocenil kot nedopustni, tretjeuvrščeno ponudbo pa je ocenil kot dopustno. Ker je torej naročnik ugotovil, da je prejel le eno dopustno ponudbo, je – kot je zapisal v izpodbijani odločitvi – vse prejete ponudbe zavrnil, pri čemer ocenjuje, da bo v ponovljenem postopku s spremembami dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila zagotovil večjo konkurenčnost oziroma enakopravno obravnavo ponudnikov.

Vlagatelj (tj. ponudnik z dopustno ponudbo) je zoper naročnikovo odločitev o zavrnitvi vseh ponudb z vlogo z dne 22. 11. 2024 vložil zahtevek za revizijo. Uvodoma navaja, da je naročnik v konkretnem primeru sprejel odločitev o zavrnitvi vseh ponudb iz petega odstavka 90. člena Zakona o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 91/2015 s sprem.; v nadaljevanju: ZJN-3), čeprav jasne pravne podlage v odločitvi ni navedel. Še več, namesto da bi zapisal, da zavrača vse ponudbe, je zapisal, da se ponudnika ne izbere, kar pa je zavajajoče. V predmetni zadevi ni sporno, nadalje navaja vlagatelj, da prvo- in drugouvrščena ponudba nista dopustni. Posledično bi lahko naročnik izbral samo ponudbo vlagatelja, ki pa je iz razlogov, ki nimajo podlage v zakonu, v izpodbijani odločitvi pa niso obrazloženi na način, kot to zahteva standard obrazloženosti, ne želi izbrati. V skladu s splošnim pravilom za pregled in ocenjevanje ponudb iz prvega odstavka 89. člena ZJN-3 mora naročnik najprej preveriti dopustnost ponudb, zato se v postopek ocenjevanja po merilih, ki sledi pregledu ponudb, lahko uvrstijo zgolj dopustne ponudbe. Ker so dopustne in nedopustne ponudbe (z vidika ocene o dopustnosti) različne, jih namreč v skladu z načelom enakopravne obravnave ponudnikov ni dovoljeno obravnavati enako, kar pomeni, da jih tudi ni dovoljeno medsebojno primerjati, pač pa je dovoljeno med seboj primerjati zgolj primerljive, tj. dopustne ponudbe. Namesto da bi naročnik v izpodbijani odločitvi navedel jasne razloge, zakaj ne želi izbrati ponudbe vlagatelja, navaja, da s tem cilj, ki ga zasleduje z izvedbo javnega naročila, ne bi bil dosežen. Pri tem pa ne obrazloži, kakšen je bil njegov cilj, ko je predmetno javno naročilo oddal, kar pomeni, da odločitev ne ustreza standardu obrazloženosti in je v nasprotju z načelom transparentnosti. Vlagatelj lahko tako samo ugiba, ali je bil cilj naročnika izbira preferiranega ponudnika, ki pa ga zaradi napake v ponudbi ni bilo mogoče izbrati. Nedvomno je cilj javnega naročanja, da naročnik po postopku oddaje javnega naročila pridobi dopustno ponudbo, ki je v okviru zagotovljenih sredstev, in jo izbere. Če je ponudb več in nekatere izmed njih niso dopustne, ker ne ustrezajo zahtevam iz razpisa, pa ni dopustno prikazovati, da je problem v razpisu, zaradi česar ga je potrebno ponoviti, saj je problem v premajhni skrbnosti ponudnikov, kar pa je nekaj povsem drugega. V obravnavanem primeru tako prvo- kot drugouvrščena ponudba nista dopustni, ker ne izpolnjujeta zahtev iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, čeprav velja, da morajo biti ponudniki pri pripravi ponudb še posebej skrbni. Naročnik tako nima nobenega zagotovila, da bo v ponovljenem postopku pridobil več dopustnih ponudb oziroma da bo s ponovitvijo postopka zagotovil večjo konkurenčnost, saj je skrbnost pri pripravi ponudb na strani ponudnikov in ne naročnika. Poleg tega pomanjkljivosti, ki jih je naročnik ugotovil v prvotni drugouvrščeni ponudbi, niso v povezavi z odločitvijo naročnika, da bo v ponovljenem postopku

spremenil razpis na način, da bo pridobil več konkurenčnih ponudb. Naročnik je v tej zvezi zapisal, da bo v okviru nove dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila v ocenjevalna merila in predračun vključil novo postavko, tj. defektažno uro izvajalca, v obrazcu »Predračun« pa bo za postavke navedel tudi okvirne količine. Vendar naročnik pri tem ni obrazložil, zakaj bi glede na ugotovljeno dejansko stanje (razlog, zaradi katerega v tem postopku niso bile dopustne vse tri ponudbe) to vplivalo na konkurenčnost ostalih ponudnikov. Upošteva vse navedeno je očitno, da je razlog za zavrnitev ponudbe vlagatelja zgolj navidezen in uporabljen z namenom, da se vlagatelja postavi v neupravičeno slabši položaj v primerjavi s prvo- ter drugouvrščenim ponudnikom. Poleg tega izpodbijane odločitve tudi ni mogoče preizkusiti, še manj pa je mogoče zoper njo vložiti učinkovito pravno sredstvo, saj izpodbijana odločitev ni obrazložena, kot to zahteva zakon, posledično pa je s tem vlagatelju kršena ustavno zagotovljena pravica do učinkovitega pravnega sredstva. Glede na vse navedeno vlagatelj predlaga, da naročnik oziroma Državna revizijska komisija izpodbijano odločitev razveljavi, zahteva pa tudi povrnitev stroškov postopka pravnega varstva.

Naročnik je z odločitvijo, št. 430-465/2024-2 z dne 3. 12. 2024, zahtevek za revizijo zavrnil kot neutemeljenega, posledično pa je zavrnil tudi vlagateljevo zahtevo za povrnitev stroškov postopka pravnega varstva. Uvodoma navaja, da je kot pravno podlago v izpodbijani odločitvi res navedel samo 90. člen ZJN-3, vendar pa iz vsebine in obrazložitve navedene odločitve jasno ter nedvoumno izhaja, da je naročnik v konkretnem primeru zavrnil vse ponudbe. Naročnik sme – ob upoštevanju temeljnih načel, zlasti načela enake obravnave – vedno prekiniti postopek oddaje javnega naročila in ga zaključiti brez izbire najugodnejše ponudbe, pri čemer je mogoče takšno odločitev po stališču Sodišča Evropske unije obrazložiti tudi z nezadostno konkurenco, ker je na koncu postopka ostal le en ponudnik, ki bi bil sposoben to naročilo izvršiti (sodba v zadevi C-440/13). V obravnavanem primeru je iz obrazložitve izpodbijane odločitve jasno razvidno, da ponudbi prvo- in drugouvrščenega ponudnika nista bili dopustni in ju zato ni bilo mogoče izbrati, posledično pa bi naročnik lahko izbral samo ponudbo vlagatelja. Naročnik je tako zavrnil edino možno izbiro iz razloga nezadostne konkurence, kar je – tudi glede na navedeno stališče Sodišča Evropske unije – povsem legitimna odločitev. Vlagateljevi očitki, da je naročnik ravnal netransparentno in ni enako obravnaval vseh ponudnikov, niso utemeljeni, saj je v obrazložitvi utemeljil nedopustnost dveh ponudb ter navedel legitimen razlog za zavrnitev edine dopustne ponudbe (tj. nezadostna konkurenca). Razlog za zavrnitev vlagateljeve ponudbe zato tudi ni navidezen – jasno je namreč, da je naročnik vlagateljevo ponudbo zavrnil zato, ker je ostal edini ponudnik. Celo več, naročnik je v izpodbijani odločitvi navedel, da bo postopek ponovil, pri čemer je pojasnil tudi, kako bo zagotovil večjo konkurenčnost (tj. z ločeno postavko predračuna »defektažna ura izvajalca«, saj je pri pregledu ponudb ugotovil, da umanjkanje te postavke draži ponudbe, ter z navedbo okvirnih količin v predračunu, da bo lahko v ponovljenem postopku pridobil realnejše cene, vse s ciljem pridobiti ugodnejše ponudbe). Trditve vlagatelja, da so navedeni cilji navidezni, ker to ni bil razlog za nedopustnost prvo- in drugouvrščene ponudbe, nimajo smisla, saj tega naročnik ni nikjer trdil. Naročnik potrebuje predmet konkretnega javnega naročila in bo zato ponovil postopek, z željo, da zagotovi čim večjo konkurenčnost ter čim ugodnejšo ceno, ki ju v obravnavanem postopku ni dosegel, pa bo dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila spremenil na način, kot je to navedel v izpodbijani odločitvi. Glede na navedeno je naročnik mnenja, da je ravnal povsem legitimno, ko je postopek zaključil brez izbire ponudnika, sprejeto odločitev pa obrazložil z nezadostno konkurenco edinega preostalega ponudnika z dopustno ponudbo, zato zavrača tudi vlagateljeve navedbe v zvezi s kršitvijo pravice do učinkovitega pravnega sredstva. Upošteva vse navedeno naročnik meni, da zahtevku za revizijo ni mogoče ugoditi.

Vlagatelj se je v pripravljani vlogi z dne 6. 12. 2024 opredelil do navedb naročnika iz odločitve o zavrnitvi zahtevka za revizijo. V vlogi vztraja pri pravovarstvenem predlogu ter vseh očitkih in

dokazih iz zahtevka za revizijo, poleg tega pa se dodatno opredeljuje do posameznih naročnikovih navedb. Zatrjuje, da naročnik ni izkazal razlogov, ki bi lahko bili podlaga za zavrnitev njegove ponudbe. Še več, razlogi, ki jih je naročnik navedel v obrazložitvi in na podlagi katerih naj bi bila v novem postopku zagotovljena večja konkurenčnost, so popolnoma iztrgani iz konteksta, saj se v predmetnem postopku »defektažna ura izvajalca« ni postavila kot problem. Sicer pa naročnik ta razpis že ponavlja. Na začetku leta je objavil razpis MORS 339/2023-ODP, na katerem je vlagatelj oddal ponudbo in bil tudi izbran kot edini ponudnik. Navedeni razpis je naročnik razveljavil zaradi napake v objavi (neskladnost objavljenih rokov za oddajo ponudb na portalu javnih naročil in portalu e-JN). Po pravnomočno zaključenem postopku je naročnik objavil predmetni razpis, izpodbijana odločitev pa je že tretja v tem postopku. Glede na zapisano je očitno, da je razlog (nezadostna konkurenca) v izpodbijani odločitvi naveden izključno z namenom, da naročnik ponudbo vlagatelja v primerjavi s ponudbo ponudnika Petre d.o.o. postavi v slabši položaj, kar dokazuje tudi dejstvo, da je naročnik v vsaki odločitvi navedel drugačen razlog za zavrnitev ponudbe vlagatelja. Kadar naročnik skladno z 90. členom ZJN-3 zavrne vse prejete ponudbe, lahko nov postopek javnega naročanja za isti predmet izvede zgolj v primeru, da so se bistveno spremenile okoliščine, zaradi katerih je zavrnil vse ponudbe. Naročnik pa niti ne zatrjuje niti ne dokazuje, da so se okoliščine (in katere) bistveno spremenile, zato novega postopka ne more zakonito izpeljati. Predvidene spremembe razpisa so navidezne in na končno ceno ponudnikov ne vplivajo. Končna cena je namreč odraz politike cen in svobodne gospodarske pobude, ki je na strani ponudnikov in ni odvisna od »podrobnejše strukture predračuna«. Napovedana sprememba razpisa tako ni potrebna in ne zagotavlja večje konkurenčnosti, posledično pa ni mogoče šteti, da je naročnik izpodbijano odločitev ustrezno obrazložil.

Naročnik je Državni revizijski komisiji dne 6. 12. 2024 odstopil dokumentacijo o postopku oddaje javnega naročila in predrevizijskem postopku.

Državna revizijska komisija je naročnika dne 17. 12. 2024 pozvala na dopolnitev odstopljene dokumentacije o postopku oddaje javnega naročila in predrevizijskem postopku. Naročnik je dne 19. 12. 2024 dopolnil navedeno dokumentacijo.

Državna revizijska komisija je pri odločanju o zahtevku za revizijo pregledala dokumentacijo o postopku oddaje predmetnega javnega naročila, pri čemer je vpogledala v dosje javnega naročila na portalu javnih naročil, dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila, vlagateljevo ponudbo in izpodbijano odločitev o oddaji javnega naročila. Po pregledu navedene dokumentacije ter po preučitvi navedb vlagatelja in naročnika je Državna revizijska komisija odločila, kot izhaja iz izreka tega sklepa, iz razlogov, navedenih v nadaljevanju.

V obravnavanem primeru je med vlagateljem in naročnikom spor o zakonitosti naročnikove odločitve o zavrnitvi vseh ponudb. Po zatrjevanju vlagatelja izpodbijana odločitev ni ustrezno oziroma zadostno obrazložena, razlog za zavrnitev vseh ponudb, ki ga je v odločitvi navedel naročnik, pa je navidezen.

Revizijske navedbe je treba presoјati z vidika petega odstavka 90. člena ZJN-3, ki določa, da lahko naročnik na vseh stopnjah postopka po izteku roka za odpiranje ponudb zavrne vse ponudbe. Če je naročnik zavrnil vse ponudbe, mora o razlogih za takšno odločitev in o tem, ali bo začel nov postopek, obvestiti ponudnike ali kandidate. Kadar izvaja naročnik postopek javnega naročanja, v katerem objavi povabilo k sodelovanju, mora navedeno odločitev objaviti na portalu javnih naročil in, če je to glede na vrednost ali predhodne objave primerno, v Uradnem listu Evropske unije. Kadar naročnik zavrne vse ponudbe, lahko izvede za isti predmet nov postopek javnega naročanja le, če so se bistveno spremenile okoliščine, zaradi katerih je zavrnil vse ponudbe.

Vlagatelj v zahtevku za revizijo v zvezi z izpodbijano odločitvijo že sam izpostavlja relevantno (ustaljeno) prakso Sodišča Evropske unije, ki se nanaša na položaj, ko naročnik zavrne vse ponudbe in postopek oddaje javnega naročila zaključi brez izbire najugodnejše ponudbe, na navedeno prakso pa v svojih odločitvah redoma opozarja tudi Državna revizijska komisija. Sodišče Evropske unije je namreč pri razlagi skupnostnega prava že večkrat zavzelo stališče, da naročniki ob sprejemu odločitve o zaključku postopka oddaje javnega naročila brez izbire najugodnejše ponudbe ali začetku novega postopka uživajo širok preudarek, pri čemer evropsko pravo javnih naročil ne zahteva, da bi naročniki takšno odločitev smeli sprejeti le v izjemnih primerih ali na podlagi posebej upravičenih razlogov (prim. zadevi št. C-27/98, točke 23, 25 in 33, ter št. C-244/02, točka 29). Ob tem je Sodišče Evropske unije opozorilo, da morajo naročniki pri preklicu javnega razpisa – kljub temu, da direktive s področja javnega naročanja, razen dolžnosti obveščanja, ne določajo nobenih posebnih pravil, ki bi se nanašala na vsebinske ali formalne pogoje za sprejem take odločitve – spoštovati temeljna pravila prava Evropske unije, še posebej načela, vsebovana v Pogodbi o ustanovitvi Evropske skupnosti, ki zadevajo svobodo ustanavljanja in svobodo opravljanja storitev (zadeva št. C-92/00, točka 42). Naročnik sme tako vedno prekiniti postopek oddaje javnega naročila in ga zaključiti brez izbire najugodnejše ponudbe, celo v primeru, če je do nemožnosti izbire prišlo zaradi napake naročnika, pod pogojem, da je takšna odločitev sprejeta ob spoštovanju temeljnih pravil skupnostnega prava o javnem naročanju, zlasti načela enake obravnave (zadeva št. C-244/02, točka 36). Četudi so bila predstavljena stališča Sodišča Evropske unije podana v času veljavnosti prejšnjih materialnih direktiv (s krajšo oznako: Direktiva 93/36, Direktiva 93/37, Direktiva 92/50 in Direktiva 2004/18), pa drugačnega zaključka ni napraviti niti na podlagi sedaj veljavne Direktive 2014/24, ki je bila v pravni red Republike Slovenije prenesena z ZJN-3 (drugi odstavek 1. člena ZJN-3).

Iz navedenega tako izhaja, da veljavni predpisi ne določajo posebnih kriterijev, po katerih bi bilo mogoče presojati utemeljenost oziroma dopustnost razlogov za zaključek postopka javnega naročanja brez oddaje javnega naročila, tovrstnih kriterijev pa ni izoblikovala niti sodna praksa. Navedeno posledično pomeni, da ni mogoče kot neskladne s predpisi o javnem naročanju opredeliti pravzaprav nobene odločitve o zavrnitvi vseh ponudb, pri sprejemu katere so bila spoštovana temeljna pravila skupnostnega prava o javnem naročanju. Presoja zakonitosti naročnikove odločitve o zavrnitvi vseh ponudb zato v revizijskem postopku obsega zlasti preverjanje, ali je naročnik pri sprejemu izpodbijane odločitve ravnal v skladu s temeljnimi pravili skupnostnega prava o javnem naročanju, predvsem, ali je naročnik morebiti ravnal netransparentno in diskriminatorno oziroma je ponudnike obravnaval neenakopravno.

V obravnavanem primeru vlagatelj v tej zvezi (med drugim) zatrjuje, da izpodbijana odločitev o zavrnitvi vseh ponudb ni obrazložena ustrezno oziroma tako, kot to zahteva zakon. S temi navedbami vlagatelj naročniku očita kršitev načela transparentnosti (6. člen ZJN-3), posledično pa tudi kršitev načela enakopravne obravnave ponudnikov (7. člen ZJN-3).

V zvezi z revizijskimi navedbami o neustreznosti obrazložitve izpodbijane odločitve gre najprej pojasniti, da ZJN-3 ne določa kriterijev za ugotavljanje ustreznosti oziroma zadostnosti vsakokratne obrazložitve odločitve o zavrnitvi vseh ponudb, je pa slednje skozi svojo prakso izoblikovala Državna revizijska komisija. V skladu z (ustaljeno) prakso Državne revizijske komisije (prim. npr. odločitve v zadevah, št. 018-134/2017, 018-218/2017 in 018-034/2020) mora odločitev naročnika vsebovati jasne ter nedvoumne razloge, na podlagi katerih se lahko ponudniki seznanijo z utemeljitvijo odločitve, preverijo njeno pravilnost oziroma zakonitost ter po potrebi v postopku pravnega varstva (učinkovito) zaščitijo svoje pravice. Namen obrazložitve odločitve o zavrnitvi vseh ponudb je namreč v seznanitvi ponudnikov z zadostnimi informacijami, potrebnimi za učinkovito uveljavljanje pravnega varstva. Posledično se za obrazložitev navedene odločitve

ne zahteva, da bi bila vseobsežna, torej takšna, da bi zajemala prav vse podrobnosti posameznih razlogov, na podlagi katerih je bila sprejeta, mora pa obsegati jasno in konkretno navedbo odločilnih dejstev, ki tvorijo pravno ter dejansko podlago naročnikove odločitve. Razlogi za odločitev morajo biti pri tem konkretizirani do tolikšne mere, da lahko ponudnik v morebitnem postopku pravnega varstva navede vsa relevantna dejstva in predloži dokaze, s katerimi dokazuje, da razlogi, ki jih je naročnik navedel za svojo odločitev, niso utemeljeni in da posledično odločitev o zavrnitvi vseh ponudb ni zakonita.

V obravnavanem primeru je naročnik v obrazložitvi izpodbijane odločitve uvodoma predstavil dejansko stanje. Naročnik je tako najprej povzel potek predmetnega postopka javnega naročanja, nadalje je predstavil postopek ocenjevanja prejetih ponudb po merilih, na koncu pa je navedel še ugotovitve glede pregleda vseh treh prejetih ponudb. Kot izhaja iz izpodbijane odločitve, je naročnik pri pregledu ponudb ugotovil, da sta ponudbi, ki sta se po merilih uvrstili na prvo in drugo mesto, nedopustni (naročnik je v izpodbijani odločitvi navedel tudi razloge za ugotovljeno nedopustnost teh dveh ponudb), za tretjeuvrščeno ponudbo pa je ugotovil, da je dopustna. Na podlagi tako ugotovljenega dejanskega stanja je naročnik v nadaljevanju sprejel odločitev, da zavrne vse ponudbe, v tej zvezi pa je v izpodbijani odločitvi navedel:

»/.../Naročnik je sprejel odločitev, da zavrne vse ponudbe, saj je prejel le eno dopustno ponudbo oziroma je na koncu postopka ostal le en ponudnik, ki bi bil sposoben to naročilo izvršiti. Naročnik ocenjuje, da bo cilj, ki ga zasleduje z izvedbo javnega naročila dosegel s spremenjenimi zahtevami v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, ki bo omogočala večjo konkurenčnost oz. enakopravno obravnavo ponudnikov.

Naročnik bo v ponovljenem javnem naročilu razpisno dokumentacijo spremenil v delih in obsegih, in sicer:

- *v ocenjevalna merila in predračun bo vključil novo postavko – defektažna ura izvajalca, ki bo zajemala predhodno pregled in popis napak potrebnih popravil. V defektažno uro bodo vkalkulirani vsi stroški izvajalca (čas, pot, ocena škode, priprava ocene), ki nastanejo izvajalcu s pregledom obstoječega stanja blaga, ki ga je potrebno popraviti.*
- *v obrazec »Predračun«, kjer bo za postavke navedel tudi okvirne količine, z razlogom pridobitve realne celotne ponudbene cene s strani ponudnikov, glede na naročnikove potrebe.*

Ob spremenjenih pogojih javnega naročila naročnik upravičeno pričakuje, da bo zagotovil večjo konkurenčnost.

Naročnik bo izvedel nov postopek oddaje javnega naročila, v katerem bo upošteval zapisano v tej obrazložitvi./.../«.

Ob upoštevanju navedenega Državna revizijska komisija ugotavlja, da je naročnik v izpodbijani odločitvi na jasn in nedvoumen način najprej predstavil konkretne ugotovitve tako glede nedopustnosti prvo- ter drugouvrščene ponudbe kot glede dopustnosti tretjeuvrščene, tj. vlagateljeve ponudbe (tem naročnikovim ugotovitvam vlagatelj ne nasprotuje). S tem je naročnik v izpodbijani odločitvi po presoji Državne revizijske komisije jasno, nedvoumno in konkretizirano navedel pravno relevantna dejstva oziroma ugotovitve glede konkretnega dejanskega stanja, na tako ugotovljeno dejansko stanje pa je nadalje oprl v izpodbijani odločitvi prav tako jasno in izrecno zapisan sklep, da zavrača vse ponudbe (torej tudi ponudbo vlagatelja; op. Državne revizijske komisije), ker je prejel le eno dopustno ponudbo oziroma je na koncu postopka ostal le en ponudnik, ki bi bil sposoben predmetno javno naročilo izvršiti.

Glede na navedeno tako ne more biti dvoma, da je naročnik v konkretnem primeru vse prejete ponudbe, vključno s ponudbo vlagatelja, zavrnil iz razloga prejema zgolj ene dopustne ponudbe, tj. iz razloga nezadostne konkurence, ta razlog pa je v izpodbijani odločitvi navedel na jasen, nedvoumen in konkretiziran način. Ker je torej naročnik prejel le eno dopustno ponudbo, v obravnavanem primeru, kot nadalje izhaja iz izpodbijane odločitve, tudi ni bil dosežen cilj, ki ga je naročnik zasledoval z izvedbo konkretnega postopka javnega naročanja. Tega cilja naročnik v izpodbijani odločitvi sicer res ni izrecno navedel, kakor to izpostavlja vlagatelj, ga je pa iz celotnega konteksta obrazložitve navedene odločitve mogoče posredno razbrati. Ob dejstvu, da se naročnik v povezavi z navedenim ciljem sklicuje na zagotavljanje večje konkurenčnosti oziroma enakopravne obravnave ponudnikov, je namreč jasno in edino logično, da je cilj, ki ga naročnik zasleduje z izvedbo konkretnega postopka javnega naročanja, v pridobitvi čim večjega števila dopustnih ponudb, ki jih je mogoče medsebojno primerjati, s tem pa zagotoviti čim širši možen izbor glede ekonomsko najugodnejše ponudbe in izbrati ekonomsko kar najugodnejšo ponudbo.

Ob ugotovitvi, da je iz izpodbijane odločitve mogoče razbrati, kakšen je bil naročnikov cilj v konkretnem postopku javnega naročanja in zakaj ta cilj po mnenju naročnika ni bil dosežen, pa gre nadalje pojasniti, da naročnik – v nasprotju z mnenjem vlagatelja – v izpodbijani odločitvi ni bil dolžan navesti tudi, kakšen je bil njegov cilj v predhodnem (že zaključenem) postopku javnega naročanja, ko je naročnik predmetno javno naročilo oddal vlagatelju. Naročniku namreč ne gre nalagati, da bi moral v izpodbijani odločitvi – poleg razlogov (v tem okvirju pa ciljev), ki so ga vodili pri sprejemu te odločitve – pojasnjevati še razloge (ter cilje), ki so ga vodili pri sprejemu neke druge (kasneje tudi sicer razveljavljene) odločitve o oddaji javnega naročila iz predhodnega (tj. drugega oziroma od konkretnega ločenega) postopka javnega naročanja.

Prav tako naročniku v konkretnem primeru ne gre nalagati, da bi moral v izpodbijani odločitvi zaradi zadostitve standardu obrazloženosti pojasnjevati, zakaj naj bi nameravane spremembe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila po njegovem mnenju vplivale na konkurenčnost v ponovljenem (tj. bodočem) postopku javnega naročanja. Po presoji Državne revizijske komisije je namreč naročnik standardu obrazloženosti v konkretnem primeru zadostil že s tem, ko je v izpodbijani odločitvi navedel, da je vse ponudbe zavrnil zaradi prejema zgolj ene dopustne ponudbe (tj. zaradi nezadostne konkurence), navedeno pa je utemeljil tudi s predstavitvijo konkretnih podatkov glede nedopustnosti prvo- ter drugouvrščene ponudbe in dopustnosti tretjeouvrščene ponudbe. Ker torej naročnik v obravnavanem primeru za zadostitev standardu obrazloženosti ni bil dolžan navesti, kaj namerava spremeniti v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila za zagotovitev večje konkurenčnosti oziroma enakopravne obravnave ponudnikov v ponovljenem (tj. bodočem) postopku javnega naročanja, posledično tudi ni bil dolžan navesti, zakaj in kako naj bi nameravane spremembe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila po njegovem mnenju vplivale na konkurenčnost v ponovljenem postopku javnega naročanja.

Vlagatelj v zahtevku za revizijo navaja tudi, da je naročnik v konkretnem primeru sprejel odločitev o zavrnitvi vseh ponudb, kot to izhaja iz petega odstavka 90. člena ZJN-3, čeprav jasne pravne podlage v odločitvi ni navedel. V kolikor vlagatelj s to navedbo naročniku očita, da v izpodbijani odločitvi ni navedel člena zakona, na podlagi katerega je bila izpodbijana odločitev sprejeta, gre pojasniti, da ZJN-3 takšne dolžnosti naročniku ne nalaga. Za zakonitost odločitve o zavrnitvi vseh ponudb zato ne more biti odločilno, ali je naročnik v tej odločitvi navedel člen zakona, ki predstavlja pravno podlago sprejete odločitve. Z vidika zagotavljanja načela transparentnosti javnega naročanja, s tem pa z vidika zagotavljanja pravice do učinkovitega pravnega varstva (sredstva) je namreč bistveno, da naročnik sprejeto odločitev obrazloži, to pa je naročnik v konkretnem primeru, kot že pojasnjeno, tudi storil.

Nenazadnje pa v tej zvezi ne gre spregledati niti, da vlagatelj že sam pravilno ugotavlja, da je naročnik v konkretnem primeru sprejel odločitev o zavrnitvi vseh ponudb na podlagi petega odstavka 90. člena ZJN-3. Ne glede na navedeno je po mnenju vlagatelja v tej zvezi zavajajoče, da je naročnik v izpodbijani odločitvi zapisal, da se ponudnika ne izbere, ne pa, da zavrača vse ponudbe.

Državna revizijska komisija v zvezi z navedbami o domnevno zavajajočem zapisu naročnika ugotavlja, da vlagatelj teh navedb ne konkretizira in ne pojasni, zakaj naj bi bil izpostavljeni zapis po njegovem mnenju zavajajoč, posledično pa tem navedbam že zaradi nekonkretiziranosti ni mogoče slediti. Tudi sicer pregled izpodbijane odločitve pokaže, da je naročnik v izreku res navedel, da »se ponudnika ne izbere«, v obrazložitvi pa je navedeno podrobneje pojasnil in – ob konkretizirani predstavitvi dejanskega stanja – izrecno zapisal, da zavrača vse ponudbe, ker je prejel le eno dopustno ponudbo. Upošteva se navedeno, nenazadnje pa tudi dejstvo, da je posledica zavrnitve vseh ponudb v tem, da se ponudnika ne izbere, ne more biti dvoma, da je naročnik v konkretnem primeru sprejel odločitev o zavrnitvi vseh ponudb na podlagi petega odstavka 90. člena ZJN-3, kot to v zahtevku za revizijo sicer pravilno ugotavlja že vlagatelj sam.

Dalje vlagatelj v zahtevku za revizijo očitke o neobrazloženosti izpodbijane odločitve utemeljuje tudi s (po vsebini smiselno) navedbo o tem, da naročnik v navedeni odločitvi ne navaja razlogov, zaradi katerih ne želi izbrati vlagatelja, temveč razlog, ki je zgolj navidezen.

S to navedbo vlagatelj po presoji Državne revizijske komisije pravzaprav že sam priznava, da izpodbijana odločitev vsebuje razlog za njen sprejem, kar pomeni, da je obrazložena, vendar se vlagatelj s tem razlogom ne strinja, saj je po njegovem mnenju navidezen. Iz navedenega tako izhaja, da vlagatelj z obravnavano navedbo dejansko izpostavlja vprašanje navideznosti razloga za sprejem izpodbijane odločitve, kar pa ni stvar obrazloženosti odločitve, temveč njene vsebinske pravilnosti oziroma zakonitosti in bo predmet obravnave v nadaljevanju tega sklepa.

Glede na vse navedeno Državna revizijska komisija zaključuje, da je naročnikova odločitev o zavrnitvi vseh ponudb v konkretnem primeru obrazložena do te mere, da se je vlagatelj lahko seznanil z jasnimi in konkretnimi razlogi, ki je naročnika vodil pri sprejemu izpodbijane odločitve, ta razlog pa je lahko tudi preveril ter zoper navedeno odločitev vložil zahtevek za revizijo, v katerem je lahko navedel vsa pravno relevantna dejstva in predložil dokaze za dokazovanje njene neutemeljenosti oziroma nezakonitosti.

Ob tem ni mogoče prezreti, da je vlagatelj navedeno tudi storil ter je zoper naročnikovo odločitev o zavrnitvi vseh ponudb vložil zahtevek za revizijo, v katerem obširno in konkretizirano nasprotuje razlogu nezadostne konkurence. Kot pojasnjeno, vlagatelj – poleg že obravnavane neobrazloženosti izpodbijane odločitve – v zahtevku za revizijo zatrjuje tudi, da je razlog prejema zgolj ene dopustne ponudbe (tj. razlog nezadostne konkurence), ki naj bi naročnika vodil pri sprejemu navedene odločitve, navidezen in naveden izključno z namenom, da se vlagatelja v primerjavi s prvo- ter drugouvrščenim ponudnikom postavi v slabši položaj.

V tej zvezi Državna revizijska komisija uvodoma pojasnjuje, da niti skupnostno pravo o javnem naročanju niti ZJN-3 ne določata nobenih pravil o tem, na podlagi kakšnih razlogov ter okoliščin oziroma v katerih primerih je naročnik upravičen postopek oddaje javnega naročila zaključiti brez izbire najugodnejše ponudbe (tj. z zavrnitvijo vseh ponudb). Pri tem nadalje ne gre spregledati, da ZJN-3 tudi nima nobene določbe o obstoju kontrahirne dolžnosti naročnika. Tako je treba šteti, da gre pri zavrnitvi vseh ponudb iz petega odstavka 90. člena ZJN-3 za upravičenje, ki je načeloma prepuščeno (poslovni) presoji naročnika.

Ker torej veljavni predpisi, kot že obrazloženo, ne določajo nobenih kriterijev, po katerih bi bilo mogoče presojati utemeljenost oziroma dopustnost razlogov za zavrnitev vseh ponudb iz petega odstavka 90. člena ZJN-3, presoja teh razlogov obsega zlasti preverjanje, ali je naročnik pri sprejemu navedene odločitve ravnal v skladu s temeljnimi pravili skupnostnega prava o javnem naročanju, predvsem, ali je naročnik ravnal netransparentno in diskriminatorno oziroma je ponudnike obravnaval neenakopravno. Načelo enakopravne obravnave ponudnikov (7. člen ZJN-3) naročnika zavezuje, da mora med ponudniki na vseh stopnjah postopka javnega naročanja glede vseh elementov zagotoviti, da med njimi ni razlikovanja. Kadar naročnik na podlagi petega odstavka 90. člena ZJN-3 postopek oddaje javnega naročila zaključi z zavrnitvijo vseh ponudb, je o kršitvi načela enake obravnave ponudnikov mogoče govoriti zlasti v primeru, kadar je razlog za zaključek postopka naveden le formalno oziroma navidezno, dejansko pa je uporabljen z namenom, da se enega ali več ponudnikov postavi v neupravičeno boljši oziroma slabši položaj v primerjavi z drugimi ponudniki.

Glede na zgornja izhodišča je torej treba v predmetnem postopku pravnega varstva ugotoviti, ali razlog nezadostne konkurence, ki ga naročnik v konkretnem primeru navaja za zavrnitev vseh ponudb, dejansko obstaja ali pa je, nasprotno, navidezen.

V tej zvezi Državna revizijska komisija kot bistveno ugotavlja, da vlagatelj ne nasprotuje naročnikovi ugotovitvi iz izpodbijane odločitve o tem, da je bila izmed treh prejetih ponudb kot dopustna ocenjena zgolj tretjevrščena, tj. vlagateljeva ponudba, medtem ko sta bili preostali dve prejeti ponudbi ocenjeni kot nedopustni. Še več, vlagatelj v zahtevku za revizijo to celo sam navaja in dodaja, da bi naročnik posledično lahko izbral samo njegovo ponudbo. Ker je prejem zgolj ene dopustne ponudbe hkrati tudi razlog, ki ga je v izpodbijani odločitvi za zavrnitev vseh ponudb navedel naročnik, vlagatelj z izpostavljenimi navedbami pravzaprav sam priznava, da navedeni razlog v konkretnem primeru obstaja. Četudi gre v tej zvezi pritrditi vlagatelju, da je naročnik v obravnavanem postopku prejel tri ponudbe, pa vendarle ne gre spregledati, da je bila – kot med strankama ni sporno – dopustna zgolj ena izmed prejetih ponudb. Iz tega pa sledi, da v konkretnem primeru dejansko ni bila zagotovljena (učinkovita) konkurenca, saj sta bili dve od treh prejetih ponudb nedopustni.

Ker med strankama ni sporno, da je naročnik v konkretnem primeru prejel le eno dopustno ponudbo, navedeno (nesporno) dejstvo pa je tudi razlog, na katerega je naročnik oprl izpodbijano odločitev, se Državna revizijska komisija ne more strinjati z vlagateljevo navedbo o tem, da je v obravnavani zadevi razlog za zavrnitev vseh ponudb navidezen oziroma neizkazan in podan zgolj z namenom, da se vlagatelja v primerjavi s prvo- ter drugouvrščenim ponudnikom postavi v slabši položaj.

Ker je v interesu naročnika, da v postopku javnega naročanja sodeluje čim več gospodarskih subjektov oziroma da prejme čim več dopustnih ponudb (saj ima naročnik tako večjo izbiro glede ekonomsko najugodnejše ponudbe, s tem pa se zagotovi kar najbolj gospodarna in učinkovita poraba sredstev), naročniku ni mogoče odreči pravice, da prejete ponudbe zavrne iz razloga nezadostne konkurence.

Tudi Sodišče Evropske unije je že zavzelo stališče, da lahko obrazložitev odločitve o razveljavitvi postopka temelji na razlogih, ki so z vidika javnega interesa povezani zlasti s presojo smotrnosti, da se zaključi postopek za oddajo javnega naročila, med drugim ob upoštevanju morebitne spremembe gospodarskega konteksta ali dejstev ali celo potreb zadevnega naročnika. Tako odločitev je mogoče obrazložiti tudi z nezadostno konkurenco, saj bi na koncu postopka za oddajo zadevnega naročila ostal le en ponudnik, ki bi bil sposoben to naročilo izvršiti. Ob upoštevanju

načel preglednosti in enakega obravnavanja naročnik zato ne more biti zavezan, je zapisalo Sodišče Evropske unije, da zaključi začet postopek za oddajo javnega naročila in da zadevno naročilo odda, tudi če ostane edini ponudnik (prim. zadevo C-440/13, točki 35 in 36). Vsebinsko enako stališče je Sodišče Evropske unije zavzelo tudi v zadevi C-27/98, iz katere (po vsebini smiselno) prav tako izhaja, da naročnik – ob prejemu več ponudb – ni dolžan oddati javnega naročila edinemu ponudniku z dopustno ponudbo (zlasti točka 33).

Četudi navedeni odločitvi Sodišča Evropske unije temeljita na predhodnih materialnih direktivah, ki so urejale področje oddaje javnih naročil, pa se z aktualno Direktivo 2014/24 ureditev instituta zavrnitve vseh ponudb ni spremenila v smislu, da bi bila poslej možnost naročnikov zaključiti postopek oddaje javnega naročila brez izbire najugodnejše ponudbe (v primerjavi s predhodnimi direktivami) omejena le na izjemne primere in/ali na posebej upravičene razloge, zato sta navedeni odločitvi Sodišča Evropske unije uporabni tudi v obravnavanem primeru.

V obravnavanem primeru je naročnik v izpodbijani odločitvi tudi konkretiziral, na kakšen način ocenjuje, da bo v novem postopku oddaje predmetnega javnega naročila zagotovil večjo konkurenčnost oziroma enakopravno obravnavo ponudnikov, saj je navedel, katere določbe obstoječe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila in kako bo spremenil v ponovljenem postopku. Ker gre pri tem zgolj za oceno naročnika, povezano z (bodočim) dejstvom konkurence v novem postopku oddaje javnega naročila, ki niti še ni v teku, vprašanje, ali bo zaradi predvidenih sprememb dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila tudi dejansko povečana konkurenca v novem postopku oddaje javnega naročila, ne more biti predmet presoje v tem postopku pravnega varstva, posledično pa se Državna revizijska komisija do vlagateljevih navedb, podanih v tej zvezi, ni vsebinsko opredeljevala. Ne glede na navedeno pa Državna revizijska komisija pripominja, da že dejstvo, da namerava naročnik dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila spremeniti tudi z navedbo okvirnih količin za postavke v obrazcu »Predračun«, ki jih v obstoječem obrazcu ni navedel, nakazuje, da bi takšna sprememba utegnila vplivati na povečanje kroga možnih ponudnikov. S tem, ko bi naročnik za postavke navedel tudi okvirne količine, bi namreč ponudnike seznanil z informacijo, ki je pomembna za oblikovanje cen postavk, posledično pa za oblikovanje skupne ponudbene cene, več informacij, pomembnih za oblikovanje skupne ponudbene cene (ki je v domeni ponudnikov, kot to pravilno navaja vlagatelj), pa kvečjemu širi konkurenco, ne pa jo oži.

V tej zvezi pa nenazadnje ne gre prezreti, da zgolj dejstvo, da se v konkretnem primeru »defektažna ura izvajalca« ni izpostavila »kot problem« in da ugotovljene pomanjkljivosti v dveh prejetih nedopustnih ponudbah niso povezane s predvidenimi spremembami dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, kot to zatrjuje vlagatelj, po drugi strani samo po sebi še ne omogoča nasprotnega zaključka – tj. da predvidene spremembe navedene dokumentacije na krog zainteresiranih gospodarskih subjektov ne bodo vplivale.

Dalje so neutemeljene navedbe vlagatelja, da naročnik niti ne zatrjuje niti ne dokazuje, da so se okoliščine, zaradi katerih je zavrnil vse ponudbe, bistveno spremenile, zato novega postopka ne more zakonito izpeljati. Spremembo teh okoliščin bo namreč moral naročnik zatrjevati in dokazovati šele v morebitnem postopku pravnega varstva v zvezi z novim postopkom oddaje javnega naročila za isti predmet, ki pa niti še ni v teku.

Vlagatelj v zahtevku za revizijo navaja tudi, da je naročnik v konkretnem primeru najprej ocenjeval ponudbe po merilih, šele po ocenjevanju pa jih je pregledal. To pomeni, po vsebini smiselno zatrjuje vlagatelj, da je naročnik med seboj primerjal dopustno in nedopustni ponudbi, takšno ravnanje pa je po mnenju vlagatelja v nasprotju z načelom enakopravne obravnave ponudnikov (7. člen ZJN-3).

V tej zvezi Državna revizijska komisija izpostavlja, da je naročnik, kot med strankama ni sporno, v konkretnem primeru prejel zgolj eno dopustno, tj. vlagateljevo ponudbo. Ker je bila torej dopustna samo ponudba vlagatelja, je bil posledično po koncu ocenjevanja in pregledovanja ponudb položaj vlagatelja enak, kot bi bil v primeru, ko bi naročnik prejete ponudbe najprej pregledal z vidika dopustnosti – vlagatelj je ostal kot edini ponudnik z dopustno ponudbo, pri čemer pa naročnik (tudi po praksi Sodišča Evropske unije) edinemu ponudniku z dopustno ponudbo ni zavezan oddati javnega naročila, temveč ima pravico njegovo ponudbo zavrniti. Ob dejstvu, da torej izpostavljene navedbe vlagatelja na njegov položaj v postopku javnega naročanja ne morejo vplivati, se Državna revizijska komisija do njih ni vsebinsko opredeljevala.

Dalje se Državna revizijska komisija tudi ni opredeljevala do vlagateljevih navedb glede predhodnega (že zaključenega) postopka javnega naročanja, ki ga je naročnik izvajal za isti predmet naročanja, kakor tudi ne do vlagateljevih navedb glede (tudi sicer razveljavljenih) odločitev o (ne)oddaji javnega naročila v obravnavanem postopku javnega naročanja. Vlagatelj je namreč te navedbe prvič podal šele v pripravljalni vlogi z dne 6. 12. 2024, s katero se je opredelil do navedb naročnika iz odločitve o zavrnitvi zahtevka za revizijo, pri tem pa ni pojasnil in še manj dokazal, zakaj jih brez svoje krivde ni mogel navesti že predrevizijskem postopku. Ker so zato te navedbe v skladu s šestim odstavkom 29. člena ZPVPJN prepozne, jih Državna revizijska komisija pri sprejemu odločitve v dani zadevi ni upoštevala, posledično pa tudi ni izvedla v zvezi s temi navedbami predlaganih dokazov (tj. vpogleda v odločitvi o zahtevku za revizijo z dne 11. 6. 2024 in 11. 9. 2024).

Na koncu velja pojasniti še, da ZJN-3 naročnika ne omejuje pri sprejemu edine dopustne ponudbe, vendar tudi ne določa obveznosti, da bi moral naročnik edino dopustno ponudbo sprejeti. Odločitev za sprejem oziroma zavrnitev edine dopustne ponudbe je torej prepuščena naročnikovi (poslovni) odločitvi. Zavzeti stališče, da je naročnik v primeru prejema zgolj ene dopustne ponudbe zavezan oddati javno naročilo, bi zato po presoji Državne revizijske komisije pomenilo nedopusten poseg v poslovno avtonomijo naročnika (prim. tudi odločitev v zadevi, št. 018-111/2008).

Državna revizijska komisija ob upoštevanju vsega ugotovljenega zaključuje, da vlagatelj v konkretnem primeru ni uspel izkazati naročnikovih kršitev pri sprejemu odločitve o zavrnitvi vseh ponudb, zato je, na podlagi prve alineje prvega odstavka 39. člena ZPVPJN, vlagateljev zahtevke za revizijo zavrnila kot neutemeljen.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 1. točke izreka tega sklepa.

Vlagatelj je v obravnavani zadevi zahteval tudi povrnitev stroškov postopka pravnega varstva.

Če je zahtevke za revizijo utemeljen, mora naročnik v skladu s tretjim odstavkom 70. člena ZPVPJN iz lastnih sredstev vlagatelju povrniti potrebne stroške, nastale v predrevizijskem in revizijskem postopku, vključno s takso.

Ker vlagatelj v obravnavanem primeru z zahtevkom za revizijo ni uspel ne v predrevizijskem ne v revizijskem postopku, je Državna revizijska komisija v skladu z določbo tretjega odstavka 70. člena ZPVPJN njegovo zahtevo za povrnitev stroškov postopka pravnega varstva zavrnila.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 2. točke izreka tega sklepa.

Pravni pouk:

Zoper to odločitev je dovoljen upravni spor. Tožba se vloži neposredno pisno pri Upravnem sodišču Republike Slovenije, Fajfarjeva 33, 1000 Ljubljana, ali se mu pošlje po pošti. Rok za vložitev tožbe je 30 dni od vročitve odločitve Državne revizijske komisije.

Predsednik senata:
Aleksander Petrovčič, univ. dipl. ekon.,
član Državne revizijske komisije

Vročiti:

- vlagatelju – po pooblaščenju,
- naročniku,
- RS MJU.

Vložiti:

- v spis zadeve, tu.